

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **K. A.**, zast. Mgr. Antonínem Zralým, advokátem, se sídlem Brno, Ponávka 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, náměstí Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 2. 2009, č. j. 723/09-1100-706807, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 18.140,- Kč k rukám Mgr. Antonína Zralého, advokáta, se sídlem Brno, Ponávka 2, do 30-ti dnů o právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 11. 2. 2009, č. j. 723/09-1100-706807, a současně rozhodnutí Finančního úřadu Brno IV

(dále jen „správce daně“) ze dne 18. 8. 2008, č. j. 150704/08/291915/8278. V zásadě nesouhlasil s právním názorem žalovaného, že podal daňové přiznání po uplynutí prekluzivní lhůty a že právo správce daně vyměřit či doměřit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 zaniklo uplynutím dne 31. 12. 2004. Žalobce zdůraznil, že povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období roku 2001 mu vznikla podle ustanovení § 40 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) v roce 2002. Posledním dnem lhůty podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byl den 31. 12. 2005. Dodatečné daňové přiznání žalobce podal dne 28. 12. 2005, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty. Přiznání podal včas i z hlediska subjektivní lhůty jednoho měsíce stanovené v ustanovení § 41 zákona o správě daní a poplatků, neboť o důvodech k podání dodatečného daňového přiznání se dozvěděl až z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2005, č. j. 5 Cm 228/2004, který mu byl doručen dne 12. 12. 2005. K prekluzi práva na vyměření daně tak nemohlo dojít, tudíž napadená rozhodnutí jsou nezákonná.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobou napadená rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že žalobce sice podal dodatečné daňové přiznání ve lhůtě do jednoho měsíce, kdy se o důvodech pro změnu své daňové povinnosti dozvěděl, tj. včas z pohledu subjektivní lhůty stanovené ustanovením § 41 zákona o správě daní a poplatků, ale až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty běžící od konce zdaňovacího období, v němž mu vznikla daňová povinnost. Po uplynutí prekluzivní lhůty správce daně nemohl rozhodnout ve věci samé, neboť mu nesvědčilo právo daň vyměřit či doměřit. V případě daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 se počátek běhu tříleté prekluzivní lhůty počítal od 31. 12. 2001, tedy lhůta ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků skončila dnem 31. 12. 2004. Dodatečné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 bylo podáno dne 28. 12. 2005. Vyplývá z něj, že důvody pro podání dodatečného daňového přiznání byly žalobcem zjištěny dne 20. 12. 2005. Z daňového spisu nevyplývalo, že správce daně ve vztahu k žalobci učinil další úkon směřující k doměření daně, který by uvedenou lhůtu prodloužil. Bylo-li dodatečné daňové přiznání podáno dne 28. 12. 2005, nebylo možné ukončit řízení rozhodnutím ve věci samé, a to z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty dnem 31. 12. 2004. Správce daně tedy oprávněně využil institutu zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, neboť byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2010, č. j. 31Ca 66/2009 – 28, byla žaloba zamítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud zdůraznil, že skutkové okolnosti a dodržení subjektivní lhůty žalobcem nejsou mezi účastníky řízení sporné. V projednávané věci jde o řešení právní otázky týkající se výkladu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. S odkazem na citovanou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že dodatečné daňové přiznání podané žalobcem dne 28. 12. 2005, bylo podané po

uplynutí prekluzivní lhůty podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2011, č. j. 8 Afs 33/2010 – 62, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 10, č. j. 31Ca 66/2009 – 28, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nemá pochyb o tom, že žalobce při podání dodatečného daňového přiznání dne 28. 12. 2005 nemohl předvídat budoucí zásadní judikatorní obrat, spočívající v posuzování běhu předmětné lhůty, a následně založený opakovaně zmiňovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl:

„[15] Ústavní soud se k otázce důsledků změny judikatury soudů, jejichž obsahem je zúžení prostoru uplatnění subjektivního práva, přijaté v průběhu řízení, opakovaně vyjadřoval. V poslední době tak učinil zejména ve svém nálezu ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1275/2010, <http://nalus.usoud.cz>. Připomněl v něm, že v obdobných situacích, v nichž se uplatnění subjektivního práva navrhovatelem v soudním sporu opírá o ustálenou soudní interpretaci relevantního práva, navrhovatel uplatňuje subjektivní právo v dobré víře v souladu se soudní praxí, přičemž je však konfrontován s její zásadní změnou v jeho neprospěch, je předmětem ústavního přezkumu „posouzení kolize mezi hodnotou soudcovského dotváření práva na straně jedné a hodnotou právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování na straně druhé“.

[16] Ústavní soud přitom v uvedeném rozhodnutí zohlednil své dosavadní závěry k otázce intertemporálního soudcovského práva (v tomto směru Nejvyšší správní soud na odůvodnění nálezu pro stručnost odkazuje) a uzavřel, že „(p)osouzení kolize mezi hodnotou soudcovského dotváření práva na straně jedné a hodnotou právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování na straně druhé musí vycházet ze zásady proporcionality. Jeho obsahem musí být pečlivé vážení negativních dopadů změny právního názoru soudů, promítajících se v zúžení možností uplatnění subjektivního práva pro účastníky řízení konajících v dobré víře v existenci práva, daného soudy ustálenou interpretací zákona. Jeho obsahem zároveň musí být i zohlednění společenské naléhavosti takovéto změny. Tyto úvahy soudu musí být transparentně předešřeny veřejnosti.“

[17] Přestože krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně poukázal na to, že nálezem sp. zn. I. ÚS 1611/07 Ústavní soud překonal dosavadní výklad § 47 odst. 1 daňového řádu zastávaný zdejším soudem, nikterak své závěry nedoprovodil relevantní úvahou nad důsledky tohoto judikatorního obratu pro ochranu veřejných subjektivních práv stěžovatele. To je obzvláště významné za situace, kdy změna judikatorní činnosti, jež byla odůvodněna mj. zájmem na ochraně daňového subjektu, vede v případě běhu objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání v souladu s dříve vysloveným k právě opačným důsledkům.“

Tímto ve věci vysloveným právním názorem je krajský soud při novém projednání věci vázán.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní a mezi účastníky řízení zcela nesporné skutečnosti.

Dne 28. 12. 2005 doručil žalobce správci daně dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001.

Správce daně dodatečným platebním výměrem ze dne 31. 1. 2006, č. j. 182459/05/291915/8278, žalobci dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 0,- Kč a daňovou ztrátu ve výši 47. 136,- Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2007, č. j. 6657/06/FŘ 110-0107, bylo správci daně nařízeno přezkoumání dodatečného platebního výměru ze dne 31. 1. 2006, č. j. 182459/05/291915/8278, za účelem jeho nahrazení rozhodnutím o zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků.

Rozhodnutím správce daně ze dne 18. 6. 2007, č. j. 120677/07/291915/8278, bylo rozhodnuto o zastavení řízení zahájeného na základě podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 podle ustanovení § 27 zákona o správě daní a poplatků, neboť byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodlužovat nebo navrátit v předešlý stav.

O odvolání žalobce ze dne 30. 7. 2007 rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2008, č. j. 108327/08/291915/8278, tak, že rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 27 zákona o správě daní a poplatků č. j. 120677/07/291915/8278 ze dne 18. 6. 2007 je neplatné.

Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2008, č. j. 12257/08-1102-700611, rozhodl o zastavení řízení o odvolání žalobce ze dne 30. 7. 2007.

Rozhodnutím správce daně ze dne 18. 8. 2008, č. j. 150704/08/291915/8278, bylo o výsledku přezkoumání rozhodnutí podle ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků rozhodnuto tak, že rozhodnutí – dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ze dne 31. 1. 2006, č. j. 182459/05/291915/8278, byl nahrazen rozhodnutím o zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, neboť byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2009, č. j. 723/09-1100-706807, tak, že odvolání zamítl.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu

oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Procesním právním předpisem, který upravoval až do 31. 12. 2010 řízení ve věcech daní a poplatků, byl zákon o správě daní a poplatků.

A. Judikatorní obrat týká se počátku běhu objektivní lhůty

Žalobce při podání dodatečného daňového přiznání na nižší daňovou povinnost na daní z příjmů fyzických osob za rok 2001 vycházel při posouzení počátku běhu lhůty ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků z tehdy obecně přijímaného výkladu, potvrzeného i judikaturou Nejvyššího správního soudu, který zastával tzv. teorii 3 + 1.

Soud nemá pochyb o tom, že žalobce při podání dodatečného daňového přiznání dne 28. 12. 2005 nemohl předvídat budoucí zásadní judikatorní obrat, spočívající v posuzování běhu prekluzivní lhůty, a následně založený nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož zákonem stanovená lhůta pro vyměření či doměření daně se počítá již od konce roku, za který se daňové přiznání podává, a nikoli až od konce roku, v němž se podává.

Do té doby Nejvyšší správní soud judikoval opačně, a až usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 – 122, dostupném na www.nssoud.cz, přisvědčil Ústavnímu soudu ohledně tzv. teorie 3 + 0, neboť dopěl k závěru, že: „*Výklad § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2009 učiněný v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, se uplatní ve všech případech daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení a kde je toto ustanovení používáno.*“ Shodně též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 – 98, dostupné na www.nssoud.cz.

Otázku judikatorního obratu zodpovídá krajský soud kladně a v intencích zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ji následně hodnotí ve prospěch žalobce.

B. Relevantní úvaha soudu nad důsledky judikatorního obratu pro ochranu veřejných subjektivních práv žalobce

Předmětem přezkumu v rozhodované věci jsou důsledky změny judikatury soudů, jejichž obsahem je zúžení prostoru uplatnění subjektivního práva, přijaté v průběhu soudního řízení. Žaloba byla doručena zdejšímu soudu dne 10. 4. 2009 a v průběhu řízení změnil Nejvyšší správní soud svoji dosavadní judikaturu, když svoji dosavadní interpretaci ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků uvedl do souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, a to ve všech případech daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení a kde je toto ustanovení používáno.

V nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, pak Ústavní soud rozvedl obsah materiálních podmínek pro intertemporální soudcovské právo (overruling): *"Dokonce i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč, vzdor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak."*

Své dosavadní závěry k otázce intertemporálního soudcovského práva Ústavní soud zohlednil v nálezu ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1275/2010, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 3. 2011, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, takto: *„Posouzení kolize mezi hodnotou soudcovského dotváření práva na straně jedné a hodnotou právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování na straně druhé musí vycházet ze zásady proporcionality. Jeho obsahem musí být pečlivé vážení negativních dopadů změny právního názoru soudů, promítajících se v zúžení možností uplatnění subjektivního práva pro účastníky řízení konajících v dobré víře v existenci práva, daného soudy ustálenou interpretací zákona. Jeho obsahem zároveň musí být i zohlednění společenské naléhavosti takovéto změny. Tyto úvahy soudu musí být transparentně předešřeny veřejnosti."*

Krajský soud je ve věci plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Z obsahu správního i soudního spisu vyplývá, že žalobce podal dodatečné daňové přiznání na daň z příjmů fyzických osob za rok 2001 dne 28. 12. 2005. Nepochybně tak učinil v dobré víře a současně v reakci na doručení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2005, č. j. 5 Cm 228/2004, který mu byl doručen dne 12. 12. 2005. Dle názoru soudu žalobce v rozhodné době postupoval v souladu s tehdy konstantní judikaturou soudů i praxí daňových orgánů k otázce výkladu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a je proto logické, že se svým nárokem týkajícím se ochrany daňového subjektu, obrátil na správní soud. Žalobce však nemohl předvídat zásadní judikatorní obrat v případě objektivní lhůty ovládající podání dodatečného daňového přiznání, navíc v přezkoumávaném případě jde o daň nižší.

Podle čl. 1 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) je Česká republika právním státem založeným na úctě k právům a

svobodám člověka a občana. Skutečnost, že Česká republika patří do rodiny demokratických materiálně pojímaných právních států, má významné implikace v oblasti interpretace a aplikace práva. Princip právního státu je vázán na formální charakteristiky, které právní pravidla v daném právním systému musí vykazovat, aby je jednotlivci mohli vzít v potaz při určování svého budoucího jednání. Mezi základní principy právního státu patří princip předvídatelnosti zákona, jeho srozumitelnosti a vnitřní bezrozpornosti (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 77/06 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Bez jasnosti a určitosti pravidel nejsou naplněny základní charakteristiky práva, a tak nejsou ani uspokojeny požadavky formálního právního státu. Každá právní úprava proto musí vyjadřovat respekt k obecným zásadám právním (principům), jako je důvěra v právo, právní jistota a předvídatelnost právních aktů, které strukturují právní řád demokratického právního státu, resp. jsou z něj odvoditelné. Na právní normy je nutno klást také požadavky obsahové, neboť v materiálním právním státě založeném na myšlence spravedlnosti představují základní práva korektiv jak obsahu právních norem, tak i jejich interpretace a aplikace.

Proto je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu a, není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu (viz nález Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2009 sp. zn. II. ÚS 2048/09 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Funkcí soudů a justice obecně je poskytovat ochranu právům jednotlivce (čl. 90 Ústavy), v materiálním právním státě pak ochranu i základním právům (čl. 4 Ústavy). Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup, jímž za použití sofistikované argumentace odůvodňují zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při jejichž splnění má nesprávná aplikace podústavního práva obecnými soudy za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: Základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují

komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 150/99 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Přílišný formalismus při výkladu právních norem vedoucí k extrémně nespravedlivému závěru pak znamená porušení základních práv (viz nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008 sp. zn. IV. ÚS 1735/07 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení (viz nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 34/09 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Princip předvídatelnosti práva, jakožto důležitý atribut právního státu, podstatným způsobem souvisí s principem právní jistoty a je nezbytným předpokladem obecné důvěry občanů v právo. V přezkoumávaném případě není mezi účastníky sporu ohledně zachování subjektivní lhůty (viz písemné vyjádření žalovaného k žalobě i ke kasační stížnosti). Pokud však jde o zachování objektivní lhůty, tuto soud mimořádně s přihlédnutím k výše popsaným skutkovým okolnostem věci a k zájmu na ochraně veřejných subjektivních práv žalobce, do nichž bylo judikatorním obratem soudů fakticky zasaženo, považuje ve věci zcela výjimečně za zachovanou, a to s přihlédnutím k zásadě přiměřenosti, proporcionality a odůvodněnosti (racionality) soudního zásahu do rozhodovací činnosti daňových orgánů v této věci.

Soud tedy uzavírá, že při plném respektu k plnění úkolů žalovaného i správce daně, i při zohlednění jejich zájmu na efektivním a spravedlivém výběru daní, dospěl k závěru, že v přezkoumávané věci je žádoucí poskytnout žalobci soudní ochranu. V opačném případě by výsledek přezkumu působil zjevně nespravedlivě a rovněž v rozporu se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

Soudu tedy nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost z důvodu judikatorního obratu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. Podmínky ke zrušení rozhodnutí správce daně shledány nebyly, neboť v daňovém řízení je pokračováno, jen se vrací do odvolacího stádia a vytýkané lze napravit v odvolacím řízení. K tomuto závěru srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, publ. ve Sb. NSS pod č. 1997/2010 a dostupné na www.nssoud.cz. V dalším řízení je žalovaný ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak,

má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce v původním řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z odměny za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif – dále jen „advokátní tarif“) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 5. 8. 2009, 2. písemné podání soudu ze dne 18. 8. 2009, 3. písemné podání soudu ze dne 4. 12. 2009, ze 3 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a dále z 20 % DPH ve výši 1.440,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. Náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 6. 2011, z 1 náhrady hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a dále z 20 % DPH ve výši 480,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. Náklady žalobce z nového řízení o žalobě sestávají z písemné podání soudu ze dne 12. 8. 2011 - ve výši 1/2 v souladu s ustanovením § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu (k tomuto srov. rozsudek VS v Praze ze dne 30. 1. 1998, sp. zn. 6 A 205/95, SJS 531/1999), z 1 náhrady hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu a z 20 % DPH ve výši 270,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem se jedná o částku ve výši 18.140,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Juříčka, advokáta Společné advokátní kanceláře, se sídlem Brno, Údolní č. 5, do 30-ti dnů od právní moci rozsudku. Tuto lhůtu považuje soud za přiměřenou poměrům a možnostem žalovaného, který je subjektem veřejné správy.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 2. listopadu 2011

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu